

A nyugalomba való bemenetel

T. Austin-Sparks

<https://www.austin-sparks.net/english/books/006351.html>

Olvassuk el: Héberék 3,7-19; 4,1-7; 2Mózes 3,8

„Mi, akik hiszünk, bemegyünk a nyugalomba.” [Az olvasott szakaszban] az apostol teljesen világossá teszi, hogy megvan annak eshetősége, hogy nem megyünk be Isten nyugalomába, még azután sem, hogy az Úrhoz tértünk. Az 1Korinthus 10-hez hasonlóan a Héberékhez írt levél ezen igéi is a hívőkhöz szólnak. Ezek keresztényeknek szóló igék, és az apostol igen erőteljesen hangsúlyozza általuk annak veszélyét, hogy habár Isten népe vagyunk, mégis elmulaszthatjuk, hogy bemenjünk a nyugalomba.

A 2Mózes 3,8-ban az Úr a kivonulás előtt szól Mózeshez, és egyetlen mondatban foglalja össze a teljes szándékát: „Lejöttem, hogy kiragadjam őt Egyiptom kezéből és felvigyem őt abból az országból (Egyiptomból) egy szép és tágas országba, egy tejjel és mézzel folyó országba.” Nincs szó semmilyen negyven éves intervallumról a szándéknyilatkozat két fele, a kihozatal és a bevitel között. Isten ezt sosem akarta. Neki egyetlen teljes gondolata volt, az, hogy kihozza őket Egyiptomból, és bevigye a jó földre. Mégis úgy történt, hogy hatszázezren jöttek ki Egyiptomból, de ebből a hatszázezerből csak ketten mentek be az országba. Abból az első, hatszázezer fős nemzedékből csak ketten léptek be Isten teljes szándékába.

Az apostol ezt a képet megragadva tulajdonképpen ezt mondja: „Lehet, hogy nagyon sokan térnek az Úrhoz és lesznek az Úr népévé, de megtörténhet, hogy közülük csak nagyon kevesen érik el az Úr velük kapcsolatos teljes szándékát, mely teljes szándékot ezek a szavak jelölik: belépni a nyugalomba”. Mert ez Isten teljes szándéka népe számára.

Komolyan meggondolandó, hogy az Úr népét képező emberek egész nemzedéke élhet a földön, mégis csak maroknyian ismerik közülük Isten teljes szándékát; ugyanis ez nem jövőbeli, hanem a jelenre vonatkozó cél. Nem szabad a nyugalomba való belépést úgy értenünk, mintha az az ebből a világból a mennybe való átmenetelünkre vonatkozna. Nem szabad úgy értenünk, mintha ez Isten szándékának egy jövőbeli részéhez tartozna, hiszen az apostol azt mondja: „Mi, akik hívők lettünk, bemegyünk a nyugalomba”. „Annak okáért megvan a szombatja (=nyugalma) az Isten népének.” A nyugalom itt és most van. Isten megnyugodott cselekedeteitől. Befejezte munkáit – ez tehát Isten nyugalma, nem a miénk, amelybe be kell lépnünk. Ez jelenvaló dolog. Valahogy így lehetne összehasonlítani: hatszázezer hívja Úrnak az Urat, hatszázezernek van kapcsolata Vele, és kettő lép be Isten teljes szándékába. Ez óriási különbség.

Nem nekünk kell ma az Úr népe között ítélnünk, de azt vesszük, amit a Biblia mond. Lehet, hogy így áll a helyzet. Ugyanaz az Ige szólt a korinthusi és a héber hívőkhöz; és lehet, hogy ez szól Isten mai népének is. Amit Isten mond, a következő: van nyugalom Isten népe számára, és ez Isten teljes gondolata, vágya és akarata számukra; van Istennek teljes szándéka most a népe számára, és mégis Isten népéből tömegek lehetnek kívül ezen a teljes szándékon. Az Ige egyszerűen ezt mondja. Hogy benne vagyunk-e vagy sem, azt nekünk kell tudnunk a saját szívünkben, de egészen biztos, hogy ez az Úr Igéje számunkra és mindenki számára, aki az Övé ma.

A pusztai vándorlás negyven éve alatt, miután Isten kijelentésének első része beteljesedett azzal, hogy kihozta őket Egyiptomból, sok vallásos tevékenység folyt. Sokféleképpen kifejezték Isten

iránti tiszteletüket, imádatukat; kudarcaikból és szenvedéseikből szellemi leckéket tanultak meg; sokféleképpen kapcsolódtak Isten dolgaihoz; mégsem léptek be valóságosan abba a szándékba, melyre Isten kiválasztotta és amely miatt kihozta őket Egyiptomból. Meg kell látnunk, nagy különbség van aközött, hogy kijövünk Egyiptomból, kijövünk a világból, kijövünk a Sátán uralma alól, és aközött, hogy bejövünk Isten királyi uralma, Isten kormányzása alá; aközött, hogy sok vallásos tevékenységet végzünk, dicsérjük az Urat, imádkozunk, gyakoroljuk a hitünket, kudarc és szenvedés által megtanulunk dolgokat, és aközött, hogy belépünk abba a valódi szándékba, amelyre ki lettünk választva, amelyre az Úr megváltott bennünket.

Látjuk a különbséget? Ma az Úr népének nagy sokasága a „sok tevékenységben” vesztegel, az istentisztelet és -dicséret formáiban, vallásgyakorlásban, kudarc és szenvedés által leckéket megtanulva; de hányan részesei valójában annak az isteni szándéknak, melyre meg lettek váltva? Világosan látható a különbség a pusztai generáció és az országba belépett következő nemzedék élete között. A pusztaiak mindössze körbe-körbe jártak, és be voltak rekesztve abba, hogy kudarcok és szenvedés útján tanulják meg ezeket a leckéket, be voltak rekesztve a vallásos típusú tevékenységek sokasága közé. A másikat az országban hatalmas és dicsőséges előremenetelük volt abban a teljes isteni szándékban, hogy az isteni dicsőség és kormányzás királyságát megalapítsák, a gonosz hatalmakat megdöntsék, az ország erőforrásait gyümölcsöző célokra használatba vegyék, hogy az Úr dicsőséges tanúbizonyosságaként való nép legyenek, teljes megelégedéssel, teljes győzelemmel.

A pusztai életet semmiképp nem tekinthetjük az Úrról való dicsőséges bizonyoságnak. Bárhol is olvasunk a pusztai vándorlásról az Igében (és sok helyen szerepel), mindig Isten csalódottsága és az ember csalódottsága jellemzi ezt a történetet. Ez szomorú történet. Amikor azonban bemennek az országba, az már teljesen másképp fest, győzelem követ győzelmet, dicsőség követ dicsőséget, a vagyon és a gazdagság egyre növekszik, minden haszonra fordul, és minden gyümölcsözővé válik, tehát az egész nem más, mint az Úr dicsőségéről, hűségéről, jóságáról és teljességéről szóló tanúbizonyosság. Ez Isten szándéka. Ez valami nagyon nagy dolog, dicsőséges ügy; míg a pusztaság elhúzódó elégedetlenséget jelent mindkét oldalon; a gyengeség, vereség, kudarc és csalódás történetét. Mégis az Úr népe ők.

Mit jelent mindez? Mit jelent számunkra és az Úr egész népe számára? A következőt: hogy mindenekelőtt arra a szellemi helyzetre van szükségünk, amelyet az ország képvisel. A legelső a Krisztushoz fűződő szellemi kapcsolatunk. Nem az üdvösségünk, nem az Úr iránti odaadásunk, nem az Úrért való munkálkodásunk, hanem a nyugalomunk Krisztusban. Nyugalom a szellemi és földi aggodalmaskodástól, nyugalom minden erőfeszítésünktől, nyugalom minden cselekedetünktől. Nem pusztán egyfajta szellemi helyszínt jelent „az országban lenni” – vagy ennek megfelelőjét a másik nyelvezettel használva „Krisztusban lenni”. Nem szabad erre pusztán földrajzi értelemben gondolnunk. Amikor helyzetéről beszélünk, ne feledjük, hogy ez a helyzet nem pusztán egy helyet jelent, hanem állapotot, szellemi állapotot. Élő, belső közösséget egy élő Személlyel. Szeretném nyomatékosan hangsúlyozni mindegyik szót: Élő, belső közösség egy élő Személlyel.

Bejöhethetünk egy helyre, ahol teljes joggal mondhatnánk, hogy „itt vagyok, ezen a helyen”. Ez a mi tartózkodási helyünk, ez az a helyzet, ahova megérkeztünk, de ez nem az, amit a Krisztusban való nyugalomba belépés jelent. Bejövünk egy helyre, és ez a mi helyzetünk; és való igaz, hogy ott vagyunk, de az a hely nem él, nincs semmi, ami élő lenne azon a helyen. Bejöhethetünk egy szobába, de annak a szobának a berendezése semmit nem jelent számunkra szellemi világosság, élet, erő, szolgálat szempontjából; egyszerűen csak ott vagyunk egy helyen. Krisztusba belépni azonban élő, belső közösséget jelent egy élő Személlyel. Krisztusban minden élő és aktív, nem passzív. Mindennek jelentése és értéke van. És ezek a jelentések és értékek élnek és működnek, ezek

működő dolgok. Gyere oda, és olyan területen találod magad, ahol dolgok történnek, ahol a dolgok mozgásban vannak, sok minden zajlik; olyan területre kerülsz, ahol változás történik benned. Élő valóságok egész birodalmát érintetted meg.

Ennek legelső feltétele, hogy Krisztust a Szent Szellem által lássuk. Szükséges, hogy Isten kijelentse nekünk és bennünk Krisztust az Ő Szent Szelleme által, hogy úgy adassék Krisztus nekünk, amiként Isten gondolataiban szerepel, amire Isten becsüli Őt, ahogyan Isten értékeli Őt; hogy mindaz, amit Isten Krisztusban lát: hogy ki Ő és mit jelent Ő, hogy miként látja Isten Őt, ez nekünk adassék a Szent Szellem által. Lehet, hogy ez nagyon egyszerűnek és szokványosnak hangzik, de ha egy pillanatra visszaemlékszünk, mit jelentett azok számára, akik Őt a Szent Szellem kinyilatkoztatása által látták, akkor látni fogjuk, hogy ez nem egyszerű és nem szokványos dolog.

Volt egy olyan nehézség, melyet ez a világ soha nem lett volna képes megoldani minden erejével sem, és ezt a nehézséget, ezt a problémát a tarzusi Saul jelentette. Olyan embert látunk magunk előtt, akinek óriási természetes hajtóereje van; olyan embert, aki minden helyzetet ural, melybe kerül; olyan embert, aki mindent letipor, szolgájává tesz és leural. Olyan embert látunk, aki senkinek, aki vele nem ért egyet, nem engedi meg, hogy vele egyenlő helyet foglaljon el, hanem térdre kényszeríti. Olyan embert látunk, aki véglegesen eldöntötte magában, hogy igaza van, és senki ne merészelje megkérdőjelezni ezeket a meggyőződéseit; soha nem hiszi el, hogy bárkinek, aki más nézetet vall, igaza lehet. Itt van egy ember, aki ilyenek született, ez van a vérében, és ennél még sokkal több, amiből a tarzusi Saul összetevődik. Semmilyen érv, szenvedés, börtön vagy emberi erő nem tudta volna őt megváltoztatni. Semmi sincs, ami megváltoztathatta vagy megtörhette volna a tarzusi Sault. Meghalt volna, az életét adta volna a saját igazáért való küzdelemben; semmi sem lett volna képes őt megváltoztatni. Mégis megváltozott, más lett; mindez az önerő megtört. Elnyomóból, zsarnokból Jézus Krisztus szolgájává, Jézus Krisztus rabszolgájává, az Úr foglyává változott, hogy alázatos, önzetlen szolgálat során öntse ki magát Isten legegyszerűbb és legszegényebb gyermekeinek való szolgálatul.

Micsoda hatalmas változás, amelyet semmilyen földi erő nem hozhatott volna létre! Vajon mi végezte el ezt? Isten kijelentette benne Jézus Krisztust. A Szent Szellem Jézus Krisztusról szóló kijelentése tette ezt. A tarzusi Saul meglátta Jézust Isten nézőpontjából. Ő csak egy azon sokak közül, akik meglátták az Urat, és teljesen megváltoztak.

Tehát azt látjuk, hogy a nyugalomba, az Isten teljes szándékába való belépés legelső feltétele, hogy meglássuk Jézust a Szent Szellem által, és amíg nem látjuk Jézust a Szent Szellem által, nem léphetünk be sem a nyugalomba, sem Istennek a megváltásunkon túli teljes gondolatába és szándékába.

Ezzel a látással, ezzel a kijelentéssel pedig együtt jár a Krisztusba vetett szilárd hit, az a szándékos és határozott tett, mellyel megállunk Krisztusban Isten teljes szándékáért, hogy lássunk és higgyünk; de ez a hit aktív dolog, melyben alávetjük és teljesen átadjuk magunkat Annak, Akit láttunk.

Erre van szükség, és előbb vagy utóbb el kell jönnie, hogy így meglássuk az Urat. Sokaknál ez évekkel később történik, a pusztaság után. Nem azért, mert az Úr nem akarta volna korábban, hanem mert a hústest erőteljes és kitartó ellenállása miatt nem történt valódi önátadás. Van vallásos cselekmény, külső istentisztelet, az istenimádat megnyilvánulásai, sok minden az Úrral kapcsolatban, de nincs valódi, belső megtöretés, átengedés, önátadás az Úrnak – valamilyen módon még mindig a személyes érdek vezérli még a szolgálatunkat, cselekedeteinket, áhítatunkat is – és ezért késik a kijelentés.

A kijelentés csak akkor jöhet, ha eljutunk az önmagunk végére, de amikor eljön, a hit cselekszik, és a hit ezt az álláspontot foglalja el: Innentől fogva, ettől a pillanattól kezdve mindörökké Krisztus a mindenem; az életem, az erőm, a bölcsességem, az igazságosságom, a szeretetem, az örömöm, a nyugalmam, a szelídségem; Krisztus a minden a szellem, az elme és a test számára; Krisztus az erőforrás az agyannak, Krisztus a világosság a szívemnek, Krisztus az erő az akaratomnak, Krisztus az élet a testemnek. Ez Krisztus teljessége. Így lépünk be a nyugalomba, „nem én (még Istenért, még a szolgálatért, igehirdetésért, még az Isten iránti odaadásért sem), hanem Krisztus”. Krisztus az Isten iránti odaadás bennem, Krisztus az Isten cselekedetei bennem és általam, Krisztus az Isten elérendő szándéka; minden, ami valaha bennem és rajtam keresztül megvalósul, Krisztusból ered és a Krisztusba vetett hit útján történik. „Amely életet – mondja Pál – most a testben élem, az Isten Fiában való hit által élem, aki szeretett engem és Önmagát adta értem”.

Erről a helyzetről van szó, és ez hoz nyugodalmat, ez juttat el bennünket a Krisztusban való nyugalomba. Eljuttat bennünket arra a helyre, ahol valóban be lehet lépni Isten szándékába, ahol az ellenség ki van vetve, le van győzve; ahol Krisztus gazdagságát ismerik és alkalmazzák, ahol valódi tanúbizonyság van Isten dicsőségéről és teljességéről Krisztusban. Ez az út.

Majd következik annak szükségessége, hogy Krisztusban maradjunk, ugyanis ha bekerültünk Krisztusba és a nyugalomba Krisztusban, nem jelenti azt, hogy automatikusan ott is maradunk. Szükséges Krisztusban maradnunk. Az a veszély, hogy ahogy haladunk, teljesen lefoglal minket az igazság vagy az igazságok, a tantételek vagy a tanítás. Teljesen belebonyolódhatunk a szolgálatba – és a szolgálat micsoda csapda! Annyi szolgálatot kell betölteni; annyi összejövetelet kell tartani, és ez annyi beszédet és prédikációt jelent, amire mind elő kell készülni, és mind meg kell tartani. Annyi mindenféle egyéb kapcsolódik az igeszolgálatához, és teljesen belebonyolódunk a szolgálatba, hogy az ige szolgálata válik a fő tevékenységünké, ami teljesen lefoglal minket. Az Úr munkája teljesen magával ragadhat. Eljutottunk az igazsághoz, a szolgálathoz és a munkához. És akkor az igazság, a szolgálat és az Úr munkája lesz az, amivel foglalkozunk, a veszély pedig az, hogy megszűnhetünk Magával az Úrral foglalkozni. Ez az Úr sokezer szolgájának tragédiája.

Közülünk néhányan ismerjük egy kevésbé, hogyan működik a keresztény szolgálat. Missziós társaságok bizottságaiban, igazgatóságában vettünk részt, és az egyik, ami nagy fájdalmat okozott nekünk, az a missziós területeken kint lévő misszionáriusok sekély, felszínes és szegényes szellemi élete volt. És amikor megkérdeztük őket, és beszéltünk velük, amikor hazajöttek, azt mondták: „Nincs időnk az imádságra, bibliaolvasásra vagy szellemi közösségre az Úrral; az Úr munkája minden időnköt felemészti. Olyan sok összejövetelelünk és foglalkozásunk van, olyan sok mindent el kell végezni az Úr munkájában, hogy nincs időnk egyedül lenni az Úrral. Az egyszerűen lehetetlen.” Elveszítették a nyugalmaikat, az örömeiket. Szörnyű dolog, amikor az Úr munkája, ahogy nevezzük, annyira szervezetté és előrehaladottá válik, hogy a munkásoknak nincs idejük egyedül lenni az Úrral. Ez az ördög csalfogása.

Így ezek a szegény emberek teljesen lerobbannak szellemileg, mentálisan, testileg és erkölcsileg, vagy annyira elszegényednek szellemileg, hogy még a saját szívük megelégtetésére sincs nekik elegendő az Úrból. Elégedetlenek és csalódtak, és nincs semmijük, amit az isteni gazdagságból másoknak adhatnának. Ez nem az országban való élet, ez nem a Krisztus teljessége. Nagyon is lehetséges, hogy annyira lekössön minket még az igazság, a tanok, a tanítás, a szolgálat, a cselekedetek, az Úr dolgai is, hogy elveszítjük Magát az Urat. Élet csak úgy lehetséges, ha Krisztusban maradunk.

Óriási szükség van rá, és Isten minden gyermeke számára nélkülözhetetlen és életbe vágó dolog, hogy meglegyen az életünkben a csendesség és az elkülönített hely az Úrral való személyes közösségre. Mindent ehhez kell alakítanunk, és ennek kell alávetnünk. Meg kell legyen az életünkben az ideje és a helye annak, hogy félretéve a munkát, a szolgálatot, az embereket, a tanítást, egymagunkban legyünk az Úrral. Kell, hogy ez meglegyen! Elengedhetetlen, hogy meglegyen az ideje és helye az életünkben annak, amikor egyedül vagyunk az Úrral. Oly szörnyű nyomás nehezedhet ránk, hogy gyakran a csendességünkben is szinte lehetetlen elszakadni a feladatainktól.

Régen, amikor konferenciákra jártam, mindig úgy voltam jelen, hogy a gyülekezetemet tartottam szem előtt; hogy teleírhassem a jegyzetfüzetemet olyasmikkel, amiket hazavihetek az enyéimnek. Tehát egész végig az értük való felelősségem volt velem, a gyülekezetem lebegett a szemem előtt, a saját szolgálatom, a saját munkám, sosem szakadtam el tőle. Bármilyen könyvet olvastam, bármilyen beszédet hallgattam, és minden mást is az életben úgy vettem, hogy másoknak adjam tovább; minden a munkámért volt, a saját szívem pedig éhezett. Nem növekedtem Magának az Úrnak a megismerésében. Az ilyesmi teljes mértékben helytelen.

Ezért mondtuk az elején, hogy az első a saját szellemi kapcsolatunk az Úrral. Minden egyéb ebből fakad. Világosságot szeretnénk? Kijelentést szeretnénk? Mi célból? A szolgálat, a köz érdekében? Vagy azért szeretnénk, hogy az Úrnak meglehessen a tanúbizonysága bennünk és másokban is rajtunk keresztül, hogy az Úr megdicsőülhessen? Ez a fajta világosság és kijelentés az Úrral való saját belső közösségünkben, a szellemi helyzetünkben, az Úrral való személyes együttlétekből, az Úrral való saját megtapasztalásunk örömeiből ered. Az Úrral való saját járásunkból kell származnia, különben az egész nem más, mint valami, amit csak használunk. Akár el is mehetnénk a könyvesboltba, hogy vegyünk valamit, amit másoknak felolvasunk. Nem a miénk, soha nem érintett bennünket, nem tartozik hozzánk. Minden világosságnak, melyet mások rajtunk keresztül nyernek, az Úrral való saját járásunkból kell származnia, a saját szellemi életünkben. Ugyanez vonatkozik minden másra: az igehirdetésünkre, a szolgálatunkra, az Úrért végzett munkánkra. Nem szabad, hogy ez valamilyen tevékenységi rendszer legyen, amelybe beléptünk. Az Úrral való járásunkból kell kiindulnia.

Nemrégiben olvastam egy könyvben az Isten egyik nagy szolgájának az életéről (a neve sokak számára ismerős lehet), és az életében bekövetkezett nagy változásról. Nagyon tehetséges, tudós, tanult ember volt, akinek már azelőtt, hogy megismerte volna teljesebben Krisztust úgy, mint aki az élet és a minden a számára, igen széles körű szolgálata volt. Ezt mondta: „Mielőtt megismertem volna Krisztus teljességét, legalább két prédikációt kellett tartanom hetente, és szinte az egész hét kellett hozzá, hogy arra a két igehirdetésre fölkészüljek, és a megírásuk is vagy három órát tartott. Most egymást érik a szolgálataim, folyamatosan szolgállok az Igével, olykor napjában többször is, és a hét minden napján. Számos magazint szerkesztek, és a legtöbb cikket én írom. Sokféle módon szolgállok az Úr népének, a betegeknek és a szenvedőknek, és ez a kialakult nagy munkálat bizonyos értelemben az én vállaimon nyugszik. De az egész csak öröm, minden olyan könnyed, nem nyomaszt és nem terhel meg. Az egész örömmel zajlik, és nincs vele nehézség; a titok pedig, hogy felfedeztem Krisztust mint aki az életem a szellem, lélek és test számára, Krisztust, aki az agyam élete, hogy továbbvigyen.”

Pontosan erről beszélünk. Mindennek az Úr ismeretéből kell erednie, mindennek az Úrral való járásunkból kell származnia, de ha beléptünk a nyugalomba, ha eljutottunk Krisztusba mint Isten teljességébe, számunkra a dolgok megváltoznak, sokkal többet el tudunk végezni, és amit teszünk, nem nehezedik ránk teherként, úgy, mint az a gond és aggodalom, amibe az a munka kerül, amit saját magunkból kiindulva végzünk. Ez a dicsőséges, teljes, áldott Krisztus minden

ismerettel, erővel, bölcsességgel és kegyelemmel bennünk van. Benne vagyunk, de a hitnek meg kell ragadnia Őt, meg kell maradnia Benne, minden pillanatban vennünk kell Őt és Rá kell támaszkodnunk, és nem szabad kijönnünk azáltal, hogy saját magunkra támaszkodunk, hogy bármiféle saját erőfeszítést tegyünk, hogy a gondolatainkban, a szívünkben vagy az akaratunkban, a szellemben, lélekben vagy testben mi magunk érvényesüljünk. Krisztusnak kell érvényesülnie, nekünk pedig Krisztusban kell maradnunk.

Fordítás: <https://hitunkcelja.wordpress.com>